

Свесни да је у Србији НАТО омраженији чак и од "свињског грипа", чији ће преносиоци морати много више да запну не би ли достигли смртоносност коју је Северноатлантска алијанса достигла у овим крајевима, припадници режима и њима наклоњени аналитичари недавно су изнели занимљиву идеју: народ би, пре него што донесе коначну одлуку о чланству наше државе у најмоћнијем војном савезу у историји, морао да одстрани емоције и прихвати чињенице. Отприлике, све оно што осећате према НАТО-у је небитно, у односу на све оно што бисте о НАТО-у морали да знате. Па, ако вас једног дана, а можда и пре, држава запита да ли сте за то да се прикључимо новом војном светском поретку, пресудите на основу аргумената!

Пошто против "свињског грипа" имамо Томицу Милосављевића, а против НАТО-а ништа ни приближно толико ефикасно, сва је прилика да ће питање чланства Србије у овом савезу бити кад-тад постављено. Остаје нам само да се надамо да ће владајућа гарнитура бити верна поменутој замисли и до тада упознати народ са свим релевантним чињеницама у вези са избором који је пред нама. Шта све спада у релевантне чињенице? Е, то је већ списак који се можда не би допао присталицама "информисаности насупрот емотивности". На пример, од изузетне би важности било утврдити: колика би Србија конкурисала за пријем у НАТО (са Косметом или без њега); како би чланство у НАТО-у утицало на евентуалну тужбу Србије против држава које су 1999. године извршиле агресију на нашу земљу (садашњи режим очигледно нема намеру да покреће икакав одштетни захтев, али макар теоретска могућност постоји да би нека будућа српска власт могла да проба да затражи наплативу одговорност западних сила судским путем); које конкретне обавезе Србија преузима на себе приступањем Алијанси; какве надлежности НАТО добија у односу на српску војну команду и српску територију; какве све последице – позитивне и негативне – то може да има на српску економију; како ће се то одразити на наше односе са Русијом, Кином, Јужном Америком и арапским светом; шта је министар одбране Драган Шутановац причао на састанку у четири ока са потпредседником САД Џозефом Бајденом; детаљан садржај досадашњих контаката Шутановца са руководством НАТО-а; детаљан садржај свих контаката осталих наших званичника са НАТО кадровима; на крају, али не и најмање важно, због чега српску јавност о НАТО-у већ годинама најподробније обавештава Мирослав Лазански, који у сваком иступу износи податке од огромног утицаја на расположење народа, а које су државни званичници једноставно прећутали, или нису ни знали...

Потпуна транспарентност је једини начин да народ донесе одлуку на основу чињеница, а не емоција. Ко искрено не жели да Срби о НАТО-у одлуче на основу сећања и осећања, морао би Србима да сервира целокупну истину, до најситнијих појединости. Али, што да станемо на НАТО-у?! Ваљало би ову револуционарну идеју применити и на све друге општенародне испите. Нарочито на парламентарне и председничке изборе, које

Пише: Миодраг Зарковић
недеља, 24 јануар 2010 09:57

традиционално прати емотивна напетост уз суштинску неинформисаност. Тако нас већ годинама плаше повратком у деведесете, самоизолацијом, новим ратовима и економским колапсом, што у значајном делу истраумираног гласачког тела доводи до емотивног рефлекса – заокруживања оних партија које са моћним непријатељима неће улазити у сукобе, него у интеграције. Али, шта заправо знамо о тим интеграцијама? Осим тога да Румуни, Бугари и Словенци делују задовољни тиме што су ушли у Европску унију, не превише. У суштини, списак нејасноћа везаних за ЕУ врло је сличан оном око НАТО-а, нарочито у погледу територијалности Србије и вечитог захтева европских званичника да морамо имати добросуседске односе. Да ли у то спадају и односи са Косовом, нису нам појаснили ни Оли Рен, ни Божидар Ђелић, ни Милица Делевић, мада би за очекивати било да грађани Србије добију то објашњење, како не би интеграције оцењивали емотивно, већ аргументовано.

Сурова истина гласи да Срби већ безмало десет година гласају емоцијама. Бирамо страхом, уместо интересима. Верујемо манипулацијама, уместо рачуницама. Уздамо се у реформаторске бајке, уместо у оно што видимо, чујемо и наслућујемо. О правим намерама оних који се свако мало боре за нашу подршку, редовно сазнајемо тек када више не можемо никако да их спречимо у остваривању истих. Чак смо престали и да постављамо питања и захтевамо одговоре. Зато је замисао да најзначајније одлуке – попут уласка у НАТО, али и припајања Европској унији, карактера односа са околним државама из којих су протерани наши сународници, утврђивања истине о ратовима из претходне деценије, те модела опоравка посрнуле економије – Срби убудуће доносе тек пошто сазнају све релевантне информације, нешто најплеменитије што су овдашњи НАТО и ЕУ лобисти икада изrekli.

Нисам сигуран да би њихове мисије олакшало објављивање битних података. Штавише, прилично сам уверен да би, после истините анализе могућности које нам се нуде као држави и друштву, већина овдашњих бирача гледала на "евроатлантске интеграције" и "добросуседске односе" као на нешто против чега се ваља вакцинисати. Али барем жеља за таквом "вакцинацијом" не би била плод емотивне незрелости, на коју је играо режим Слободана Милошевића, нити емотивне застрашености, на коју се ослања режим Бориса Тадића, већ би била, што вели поменути Томица Милосављевић – тест интелигенције.